

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ÜNİFORMALI DEMOKRASİ

Ramazan YILMAZ

Günümüzde, halkın kendi kendisini idare etmesi ya da kısaca halk idaresi şeklinde tanımlanan demokrasi ya da demokratik sistem, esas itibarıyla halkın kandırılarak kullanılmasından başka bir şey değildir. Çünkü halkın idaresi adı verilen bu sistemde halkın, oy kullanmaktan başka yapabildiği bir şey yoktur.

Yunanca **"halk"** kelimesinin karşılığı olan **"demos"** ile "idare" manasına gelen **"kratos"** kelimelerinden meydana gelen bir terimdir. Kökü eski Yunan kültürüne kadar uzanan demokrasi kavramı, o çağlardan günümüze çeşitli mana ve muhteva değişikliklerine uğrayarak gelmiştir.

Eski Yunan'da **"tek adam"** idaresi olan diktatörlük ve zorbalığa karşı halkın, yönetime katılarak kendi işlerine yön verebilmesi ve yönetimde söz sahibi olabilmesi için oluşturulan idare şekline demokrasi denilmiştir. Ancak daha ilk kuruluşundan itibaren demokrasi, Yunan şehirlerinde farklı şekillerde uygulamaya başlandığı görülmüştür. Kısa sürede Aristo'nun ifadesiyle, demokrasi kısa zamanda "demagoji"ye dönüşmüştür.

Aristo'ya göre demagoji, bir toplumun duygularını istismar ederek kendi çıkarlarını yürütme yolu idi. Daha ilk kuruluşundan itibaren **"demokrasi"**lerin ortak karakterleri, halkın şu veya bu şekilde, yapılacak idari işlere katılması sadece fikrî plânda kalmıştır.

Gerçekte demokratik sistem ya da demokrasi, egemen güçlerin, halkı kullanarak iktidar olması ve isteklerini halkın arkasına sığınarak yapmasıdır. Bu sistemde güç, bütün yönleriyle egemenlerin elindedir. Halkın tepkisini direk üzerlerine çekmemek ve en azından halkın bir kısmını yanlarına alabilmek için demokrasi kavramına sığınmışlar, seçimi bir araç olarak kullanarak bu yolla halkı kandırmışlardır.

Demokrasinin, geniş kitleler tarafından benimsenmesi nedeniyle seçimle iktidar olmayan ve anti-demokratik olarak tanımlanan düşünce akımları ve ideolojiler bile kendi sistemlerini demokratik olarak ifade edebilmişlerdir. Hitler, Nazizmi, Marksist ve sosyalist ülkeler kendilerini **"demokratik"** olarak isimlendirmişler; Mussolini de Faşizmi **"organize, merkezi ve otoriter demokrasi"** şeklinde tarif etmiştir.

Halka rağmen halkın üzerinde terör estiren, halkı köleleştirip iradesiz bir varlık haline getiren Marksizm ve onun türeme uzantısı olan sosyalizm bile kendini **"demokratik"** olarak tanımlamaktadır. Marksist dikta ideolojisinde ya da onun türedi kanlı sosyalizmde ideoloji her şeyin üzerindedir ve bunun için hakla hiçbir şekilde değer verilmez ve her vesile ile halk ezilir, köleleştirilir, adeta iradesi olmayan bir makine parçası haline getirilir.

Marksist ideoloji ve onun türedi kanlı sosyalizmi için halkın varlığı ile yokluğu hiçbir şey ifade etmez. Kan üzerine kurulu ve beslenme gıdası kan olan bu ideoloji için halk, kendisine verilen görevi, parti yönetiminin istediği şekilde yapmakla görevli olan bir meta durumundadır. Bu nedenle, bu kanlı ideolojide halk, siyasi kararlarda ve ülke idaresi konusunda fikir beyan edemez. Bu konularda fikir beyan edenler, bunun bedelini canlarıyla öderler, hem de çok trajik bir sonla bu bedeli öderler.

Yukarıdaki bu gerçeklere rağmen komünistler, her vesile ile ve hemen her sözlerinde **demokratlıktan** ve **demokratik haklardan** bahsederler. Marksistler, halkı aldatmak ve zorbalıklarını gizlemek için demokrasiyi, **sosyal demokrasi** olarak tanımlamışlardır. Sosyalistlerin bu tanımlamaları, Mussolini'nin **"organize, merkezi ve otoriter demokrasi"** ifadesinin değiştirilmiş bir versiyonundan başka bir şey değildir. Sosyalist ülkelerde oluşturulan kan göletleri, demokrat(!) komünistlerin katlettikleri halkın kanından başka bir şey değildir.

Demokrasi, kurulduğu günden bugüne kadar her çağda ve her ülkede değişik şekillerde uygulanmış, günümüzde de aynı şekilde uygulanmaktadır. Demokrasi, asıl itibarıyla egemenlerin, halkı kullanarak ve kılık değiştirerek hükümlerini sürdürmelerinden başka bir şey değildir.

Avrupa'da yeni çağın başlangıcına kadar güç ve otorite, nüfuzlu insanların, derebeyi ve toprak sahipleri ile kilisenin elindeydi. Sanayi inkılâbından sonra Avrupa'da Senyör ve derebeylerinin yerini sanayiciler almıştı. Bu kapitalist sınıf, bir süre önceki senyör ve dere beylerinkine benzer zulmünü sürdürdü

Eskiden toplum üzerinde güç sahibi olan kişi ve kurumlar, demokratik sisteme geçildikten sonra, güçlerini aynı parti veya ekonomik birlik altında birleştirip, çıkarlarını ortak bir biçimde sürdürme yoluna gittiler. Böylece bu güç sahipleri, toplum üzerinde hem egemenliklerini sürdürdüler hem de maddi zenginliklerini daha çok artırarak her istediklerini yaptılar ve yaptırdılar.

Demokratik sistemde halk ve güçsüz olanlar, daha önceki yönetimlerden daha çok sömürülmekte ve daha fazla ezilmektedirler. Sonuç itibarıyla ülke idaresine egemen olanlar, ekonomik gücü ve sermayeyi ellerinde bulunduranlardır. Bu egemenler, ellerindeki güç ile iletişim vasıtalarına da sahip olduklarından istedikleri düşüncüyü topluma rahatlıkla empoze ediyor ve kabul ettiriyorlar. Bunun sonucunda kitleleri ekonomik olarak kendilerine bağlı hale getirdikleri gibi, siyasî düzenin oluşması konusunda da istedikleri ağırlığı koyuyor, istediklerini yaptırıyorlar.

Demokratik sistemlerde seçimler, egemen güçlere itaat ve teslimiyetin yenilediği, egemen güçlere olan bağlılığın ortaya konulduğu birer oyundan başka bir şey değildir. Bu sistemde yürütmeyi halk değil egemen güçler belirlemektedir ve istediklerinde de yürütmeyi değiştirmektedirler.

Demokrasilerde halk, ancak gerek görüldüğünde kullanılan bir piyon durumundadır; halk, seçimlerde göstermelik olarak kullanılır ve gerek ülke ile ilgili konularda, gerekse ülkenin dış politikasında halkın isteği hiçbir zaman yerine getirilmez.

Demokrasilerde halkın oylarıyla seçilen meclis ve yürütme organı, egemen güçlerin sekreteryası, maşası durumundadır ve onlar, halkın değil egemen güçlerin istekleri doğrultusunda hareket ederler. Göstermelik seçimlerle halkın seçtiği meclis ve bu meclis içerisinden çıkartılan yürütme, egemen güçleri razı etme adına çoğu zaman halkın isteklerine aykırı hareket ederler.

Batı toplumlarında demokrasi, uygulandığı devletin ideolojisini, sivil yönetimler eliyle, halka zorla dayatan ve kabul etmeyenlere karşı yaptırım uygulayan sivil diktatörlük şeklinde tezahür ederken Doğu toplumlarında ve gelişmemiş üçüncü dünya ülkelerinde bu, üniformalı diktatörlük şeklinde karşımıza çıkmaktadır. Gelişmemiş üçüncü dünya ülkelerinde ve Doğu toplumlarında diktatörler, askeri gücü kullanarak ülke yönetimini zorla işgal ettikten sonra halkın tepkisini kırmak ya da en azından azaltmak için, demokrasiye geçtiklerini iddia ederek göstermelik olarak seçim yaparlar, ancak ülke yönetiminde tek söz sahipleri her vesile ile kendilerini gündemde tutan generaller ve bu generallerin desteğindeki diktatörler olmaktadır.

Üniformalı diktatörlerin halkın gözünü boyamak için yaptırdıkları seçimler yoluyla oluşturulan meclislerdeki milletvekilleri, ancak bu üniformalı diktatörlerin sekreterliğini ya da maşalığını yapmaktadırlar. Bu durum, geri kalmış bütün üçüncü dünya ülkelerinde ve doğu toplumlarında hep aynıdır.

Türkiye'de uygulanan demokrasi de, tıpkı üçüncü dünya ülkelerinde ve Doğu toplumlarında uygulanan demokrasiler gibi üniformalı demokrasidir. Türkiye'deki demokraside, ne halkın çoğunluğunun, ne de halkın azınlığının sözü geçerlidir. Türkiye'de tek söz sahibi üniformalı generaller ve bunların iman edip sırtlarını dayadıkları Kemalist diktatörlüktür.

Türkiye'de demokrasinin(!) gereği olarak seçimler yapılır, bu seçimlerde çoğunluğu elde eden parti iktidar olmaz, göstermelik olarak iktidar olsa bile generallerin istedikleri şekilde hareket etmekle mükelleftir. Buna aykırı hareket etmeyen iktidarlar ya generallerin baskısı, ultimatomu ile iktidarı bırakırlar, ya da bu generaller tarafından gerçekleştirilen kanlı ihtilallerle icaplarına bakılır. Kimileri ya Adnan Menderes gibi darağaçılarda iktidarını sonlandırır, ya Turgut Özal gibi Cumhurbaşkanlığı koltuğunda iken işi bitirilir, ya Süleyman Demirel, Erbakan ve benzerleri gibi şamar oğlanı haline getirilerek generallerin istediği her şeyi yapar hale gelir.

Türkiye’de halkın istediği değil, hayatın her sahasında üniformalı askerlerin istedikleri yapılır ve yönetimin her kademesinde askerler bulunur. MGK adındaki oluşum, aldığı kararları seçimle işbaşına gelen iktidarlara dikte ettirir. MGK’nın dikte ettiği kararlara uymayan iktidarların sonunun ne olduğu gazete arşivlerinde yerini almış durumdadır.

Basın yayın organlarında üniformalı askerlerin beyanatları ve bildirileri, seçimle işbaşına gelen iktidarların beyanatlarından kıyaslanamayacak kadar fazladır. Üniformalı askerler, bu açıklamaları ile her şeye burunlarını soktukları gibi, seçimle işbaşına gelen iktidar sahiplerinin memurları olduklarını unutarak, her vesile ile iktidar sahiplerini eleştirmekte, eleştirmekten çok aba altından sopa göstererek adeta azarlamakta, onları yerden yere vurmaktadırlar. İktidarda bulunanlar da üniformalıların azarlarına ve aba altından sopa göstermelerine karşı zillet içerisinde susmaktadırlar. Bu nedenle, Türkiye’deki demokrasiye üniforma giydirilmiştir.

Üniformalı Türk demokrasisinde her şey üniformalılara göre şekillenir; bağımsız olduğu iddia edilen mahkeme savcı ve hakimlere, genelturmayda brifingler verilerek kimleri nasıl yargılayacakları, kimlere ne kadar ceza verecekleri konusunda bilgilendirilirler(!), onlarda bu bilgiler(!) ışığında kendilerine verilen görevleri yerine getirirler.

Üniformalı Türk demokrasisinde yüksek kademedeki üniformalılar hiçbir şekilde yargılanmazlar, hatta yargılanmak şöyle dursun bu kimselerin yaptıkları yolsuzluklar, işledikleri ya da işlettikleri cinayetler dile bile getirilmez; böyle bir hata işleyen savcı ve hakimlerin, bağımsız(!) oldukları göz önüne getirilmeden işlerine son verilir. Buna en son örnek Türk silahlı kuvvetlerinin KKK başında bulunan **Orgeneral Yaşar Büyükanıt**’ın Şemdinli’yi kana bulayan terörist astsubayla ilişkisine iddianamesinde yer veren Van Savcısı **Ferhat Sarıkaya**’nın meslekten ihraç kararıdır.

Demokrasinin vazgeçilmez kurumları olduğu iddia edilen siyasi partiler, üniformalı Türk demokrasindeki görevleri, üniformalılara elpençe durmak, siyasi arenada zor durumda kaldıklarında onların yürütmeye el atmalarını sağlamak için ortam hazırlamak ve üniformalıların her istediklerini yerine getirmektir.

Bu demokrasilerde basın yayın kurumlarının durumu içler acısı bir haldedir. Bunlar, üniformalıların demeç ve bildirilerini yayınlayan, onlara övgü düzen üniformalıların adeta yayın organları gibidirler. Türkiye’de üniformalıların yaptıkları onca yolsuzluk, hırsızlık, soygun ve çeteciliğe rağmen bir iki istisna dışında hiçbir basın organı üniformalıları eleştirmiş değildir. Hatta bazı basın yayın organları bunlara alkış tutmakta, üniformalı çeteleri ve bunların soygunlarını temize çıkarmaya çalışmaktadır.

Üniforma giydirilmiş Türk demokrasisinde insanlar, resmi ideolojinin istemediği şeyleri söyleyemez, özgürce düşünemezler. Fikir özgürlüğü aldatmacalarına inanarak özgürce düşünüp konuşanlar ya cezaevinde soluğu alırlar, ya da rejimin koruyuculuğuna soyunanlar tarafından faili meçhule giderler.